

CONSTITUIREA CONSILIULUI NAȚIONAL AL FRONTULUI UNITĂȚII SOCIALISTE

În cursul zilei de marți a avut loc în Capitală ședința de constituire a Consiliului Național al Frontului Unității Socialiste. La ședință au luat parte conducători de partid și de stat, reprezentanți ai Partidului Comunist Român, ai organizațiilor de masă și obștești, organizațiilor profesionale, ai oamenilor muncii din mari întreprinderi, instituții științifice, culturale și clericali, care fac parte din Consiliul Național al Frontului Unității Socialiste.

Adunarea a fost deschisă de tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al C.C. al P.C.R., președintele Consiliului de Stat.

După informarea prezentată de tovarășul Virgile Trofin cu privire la modul cum a fost aplicată hotărârea Plenarei C.C. al P.C.R. din octombrie a. c. în vederea constituirii Frontului Unității Socialiste și a Consiliilor oamenilor muncii ai naționalităților conlocuitoare din România, adunarea a procedat în unanimitate activitatea ce s-a des-

fășurat în acest scop și măsurile ce urmează a se lua cu privire la constituirea Consiliilor județene, municipale, orașenești și comunale ale Frontului Unității Socialiste. Apoi, Adunarea a hotărât în unanimitate constituirea Consiliului Național al Frontului Unității Socialiste.

Organism larg, reprezentativ, Consiliul Național cuprinde reprezentanți ai Partidului Comunist Român, Uniunii Generale a Sindicatelor, Uniunii Naționale a Cooperativelor Agricole de Producție, Uniunii Tineretului de Producători, Consiliului Național al Femeilor, Uniunii de creație, asociațiilor oamenilor de știință, de artă și alte organizații obștești și profesionale. Din Consiliul Național al Frontului Unității Socialiste fac parte, de asemenea, reprezentanți ai Consiliilor oamenilor muncii de naționalitate maghiară, germană, Consiliilor oamenilor muncii de naționalitate sîrbă din județele Timiș și Caraș-Severin și Consiliului oamenilor muncii de naționalitate ucraineană din județul Suceava.

Din Consiliul Național mai fac parte reprezentanți ai oamenilor muncii desemnați direct de colectivele marilor întreprinderi, cooperative agricole de producție, întreprinderi agricole de stat, din învățământul superior, institute de cercetări, personalități din domeniul științei, artei și culturii, precum și personalități din domeniul cultelor.

La propunerea Comitetului Executiv al C.C. al P.C.R., prezentată de tovarășul Ion Gheorghe Maurer a fost ales în unanimitate Biroul Executiv al Consiliului Național al Frontului Unității Socialiste, alcătuit din:

Președinte al Consiliului Național al Frontului Unității Socialiste: tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU;

Vicepreședinte: tovarășii Ion Gheorghe Maurer, Agachi Neculai, Demeter Janoș, Drăgănescu Mihai, Dobrin Tamara, Jeleleanu Eugen, Turcu Ion;

Secretari: tovarășii Levente Mihai și Potop Vasile;

Membri: tovarășii Apostol Gheorghe, Angelescu Mircea, Beligan

Radu, Bughici Simion, Brăduț Ion Covaliu, Dinculescu Marcell, Dolcescu Octav, Dobra Marcel, Dumitrescu Ion, Eisenburger Eduard, Enache Marin, Fazekas Janos, Gădea Suzana, Groza Măria, Iliescu Ion, Ignat Nestor, Moraru Nicolae, Niculescu Mizil-Paul, Nicolescu Miron, Nestorescu Nicolae, Peterfy Istvan, Rădulescu Ilie, Stoica Gheorghe, Stancu Zaharia, Voitec Ștefan, Vilcu Vasile, Vasilichi Gheorghe.

Adunarea a ascultat apoi propunerile prezentate de tovarășul Paul Niculescu-Mizil privind participarea Frontului Unității Socialiste la alegerile de deputați în Marea Adunare Națională și în Consiliile populare care vor avea loc, așa cum s-a anunțat, la 2 martie 1969.

Consiliul Național a hotărât, în unanimitate, ca toate organizațiile care alcătuiesc Frontul Unității Socialiste să participe împreună, în cadrul acestui front, la alegerile de deputați pentru Marea Adunare Națională și Consiliile populare, prezentând candidaturi pe liste unice.

Participanții la adunare au hotărât apoi să consfințească formarea Frontului Unității Socialiste printr-un act constitutiv semnat de reprezentanții tuturor organizațiilor care au aderat la acest front.

În încheierea adunării a luat cuvîntul tovarășul Nicolae Ceaușescu.

MESAJ AL UMANISMULUI

În zilele de 14, 15 și 16 noiembrie au avut loc lucrările Adunării Generale a scriitorilor. Cu aceste prilej au fost puse în discuție probleme importante ale literaturii noastre. S-au scos astfel, în evidență, răspunderea ce revine scriitorilor, rolul artei în dezvoltarea societății noastre socialiste. Așa cum arată raportul comitetului de conducere al Uniunii Scriitorilor, prezentat de Zaharia Stancu, președintele Uniunii, scriitorul de azi consideră că opera sa are o finalitate socială, ea poate influența evoluția vieții sociale, sprijinind, cu mijloacele ei specifice, ceea ce e nou în societate, ceea ce grăbește procesul de perfecționare a individului ca om liber, demn, stăpîn pe propriul lui destin. Cei mai mulți dintre scriitorii noștri se socotesc angajați, alături de toți oamenii muncii, în dezvoltarea și înflorirea patriei. De aici necesitatea de a cunoaște profund realitatea contemporană, abordînd, cu curaj, cele mai importante probleme. Numai însușindu-și ideile marxist-leniniste, a căror lumină îl călăuzește, scriitorul poate da opere pe măsura inteligenței, talentului și pasiunii sale.

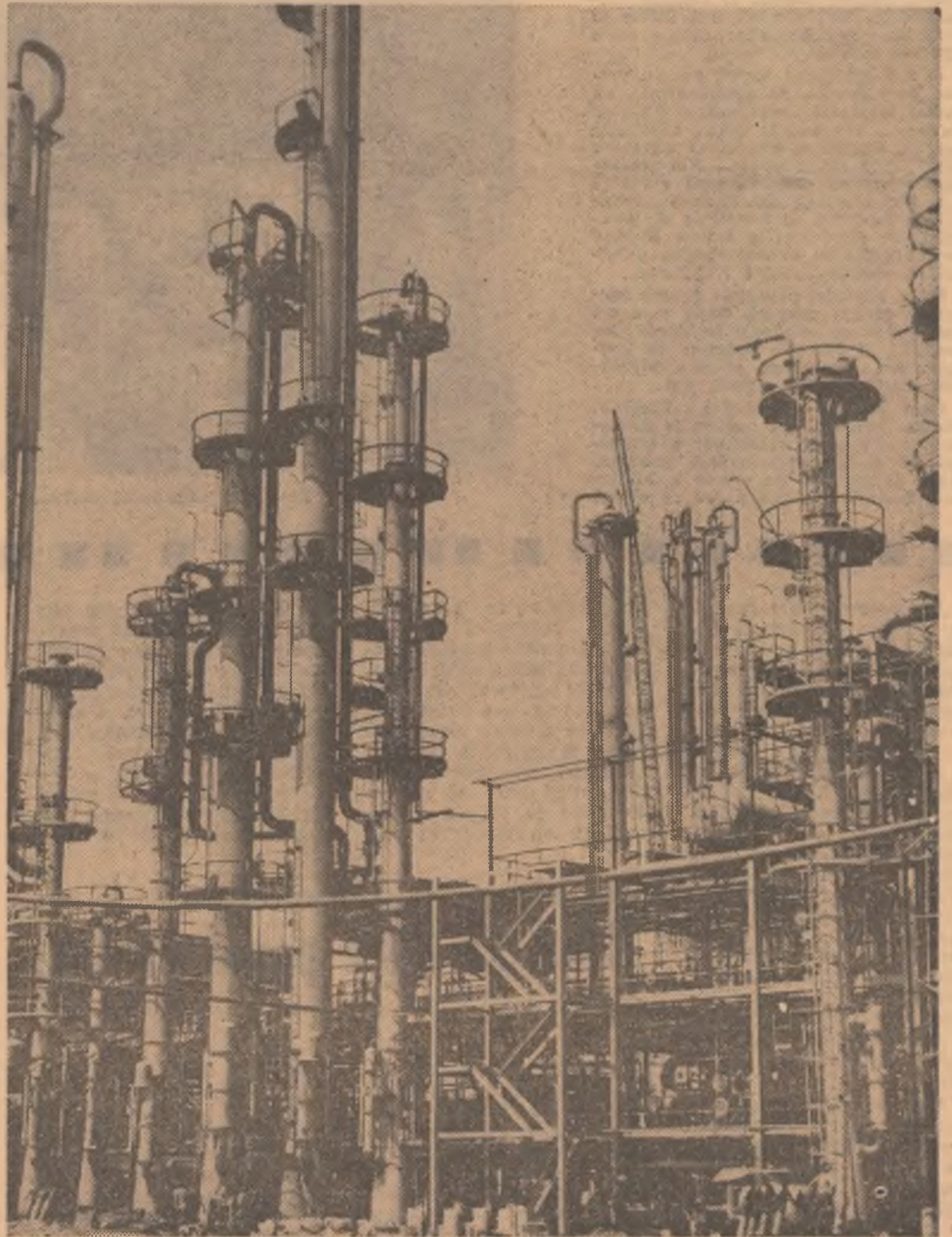
„...Oricare i-ar fi condiția și oricare situația cuvîntului, scriitorul nu trebuie să părăsească omul... sublinia, la rîndu-l, prozatorul Marin Preda. E și acesta un apel la toți scriitorii de a căuta să cunoască îndeaproape oamenii, să scrie despre frământările lor. Cu cît scriitorii se vor strădui să cunoască mai bine realitatea țării noastre, cu atît și operele lor vor fi mai valoroase și mai folositoare poporului.

În cuvîntarea adresată tuturor scriitorilor la încheierea lucrărilor adunării, tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al Comitetului Central al Partidului Comunist Român, arăta, printre altele, că „pentru a-și dedica opera oamenilor, scriitorul trebuie să știe ce doresc, la ce visează ei, care sînt interesele și idealurile lor, el trebuie să pătrundă adînc în conștiința maselor, să cunoască marile deplasări pe care le-a determinat în gîndirea și sensibilitatea lor socialismul. Astfel, poeziile, romanele, piesele de teatru vor putea exercita o puternică influență asupra minții și inimii omului de azi, vor putea deveni purtătoare de mesaj ale celei mai înalte etici — umanismul socialist. Societatea noastră are nevoie de o literatură militantă, care să cheme masele la o tot mai bogată activitate creatoare, conștientă, să mobilizeze conștiințele, să contribuie la întărirea unității morale-politice a întregului popor“.

Secretarul general al Comitetului Central al Partidului a subliniat că scriitorii trebuie să critice lipsurile ivite în calea constructorilor socialismului, tot ce e vechi și depășit, toate fenomenele negative. Operele scriitorilor pot fi sprijin prețios în lupta societății noastre contra celor care se sustrag de la obligațiile sociale, contra carierismului, a abuzurilor și a altor păcate omenești. Ele trebuie să militeze pentru promo-

SERBAN NEDELCU

(Continuare în pag. a 2-a)

Vedere parțială a Combinatului chimic din Rimnicu Vilcea

CITIȚI

în pag. a 7-a

Rezultatele concursu'ui

12 snoave

O ZI ȘI O NOAPTE LA VAIDEENI

Despre Vaideeni și viața lor, despre dragostea lor de țară și de semenii, despre legendele și faptele lor, se vor scrie cindva balade, povestiri și cărți... Cîntecele lor au început să circule în marile emisiuni radiofonice, după cum făma fluerășilor ciobani a trecut de mult hotarul Vilcii și al Argeșului, dimpreună cu marile lor însuflețiri moștenite din bătrîni.

S-au împlinit, în aceste zile, 60 de ani de cînd o inițiativă locală a creat primul teatru sătesc, primul cinematograful vaideean și prima echipă omogenă de fluerăși... Era în 1908, în septembrie 26 cînd un grup de nouă tineri au hotărît să înfăptuiască marile pas — un salt din necunoscut spre zările artei și culturii românești! Din entuziasm și dorință senină de afirmare a puterilor artistice, tinerii vaideeni au aprins o făclie pe care o purtau generații au adus-o, scintiletoare, pînă azi, pînă în seara jubileului, transmînd-o, sbrăbătorește, deceniilor viitoare.

În șase decenii s-au cimentat tradițiile cu formele cele mai expresive ale sensibilității acestor oameni: echipa de fluerăși, corul băcițelor, cititorii bibliotecii, meșterii făuritori de fluiere, sprijinitorii acțiunilor de artă și cultură, alcătulile colectivistice unită de ciobani culti, artiști, iubitori și înțelegători ai tuturor formelor de frumusețe.

O expoziție amenajată special într-una din sălile căminului schița unghiurile spiritualității ciobanilor vaideeni; caietele de versuri originale ale ciobanilor Dumitru V. Tărtăreanu și M. Țugulescu, pieptarele, ștergarele, furcile de tors cu delicate înfășurări, trastele de merinde și piese ale costumului tradițional, alături de fotografii și documente privind personalitatea unor fruntași și activitatea unor grupuri artistice din diverse timpuri. Colecția de fluiere prînse în chingi de alamă, sculptate, mai lungi sau mai scurte, vorbea de la sine despre meșteri, doine, hore și ciobani.

Fotografiindu-i în grupul celor nouă tineri fondatori ai „Cercului Cultural înflorirea” în anul 1908, a stîrnit marea interes al tuturor vizitatorilor, mai ales că trei dintre ei încă povestesc nepoților despre acele zile de neuitat.

— Noi am jucat teatru pentru prima dată în sat, ne destăinuiește, cu glasul tremurat octogenarului Victor Ionescu... Am pus în scenă Lipitorile satului, Boierii și ciocoi, O scrisoare pierdută și multe altele... Noi am înfăptuit primul cerc cultural rural și am fost felicitați de domnul Spiru Haret, ministru al Școalelor și încurajați de către marele savant Nicolae Iorga printr-un articol elogios publicat în revista Neamul Românesc...

Mulți vîrstnici povestesc despre succesele acestei grupări, după cum cel mai tineri se mindresc pe drept cu premiile și titlurile obținute în concursurile republicane și la festivalurile folclorice din ultimii ani...

Cum școala comunei a împlinit, toamna aceasta, 101 ani de la înființare, sbrăbătorește cîntecului a îmbrăcat și haina cărturarului modern. Dacă prima fișă de cititor a bibliotecii datează din 1898 avînd ca obiect

al lecturii Revista Albina (fișa nr. 1 din 8 aprilie 1898 semnată de Ionescu I. Adam), în noiembrie 1968, după 70 de ani, situația circulației cărții și numărul de cititori poate zimi: 100 de cărți imprumutate pe zi în lunile de toamnă-iarnă... 10 000 volume în rafturi... Peste 1250 cititori de la începutul anului pînă la 10 noiembrie...

Sbrăbătorește de la Vaideeni a prilejuit însă un moment cu totul deosebit: înțîlnirea cu tovarășii lor de ciobănie din Leșul Ilvei, Bistrița-Năsăud și cu cei din Hodac, județul Mureș, alături de vecinii lor vilcenii din comunele Roșiile, Milcoiu, Govora și Băbeni. O înțîlnire desfășurată sub semnul cîntecului pe fluiere. Trispașii din Leșul Ilvei au venit cu „peană” de curcan înfiptă în latura stîngă a căciulii, asemănîndu-se cu clasicul portret al lui Penes-Curcanul. Bărbaii voinici, chipesi, cu vorba ceva mai domoală, iscușiți la cîntec și la snoave. Încercînd fluierele vaideenilor, au găsit rezonanțe mai dulci, mai calde și mai adînci; s-au sfătuit între ei și și-au zis că trebuie neapărat să-și cumpere de-acu fluiere de-acel... Fluierașii din Hodac, mai sprinteni și mai tineri, cu clopoc înconjurat cu mărgele albe și albastre, se lăsau admirați de oacheșele vaideene.

Flautiștii din Roșiile, piculiniiștii din Mijlociu, fluierașii din Băbeni, orchestra din Govora, au dat nuanțe și tresăriri vii vechilor cîntece, scoțînd dimpreună cu ceilalți prospețimi noi din adînc izvoare.

Cine a fost cel mai bun?

Cine a cîntat cel mai frumos?

Cine a strălucit mai tare în această festivă zi??

Nimeni altul decît sufletul și gîndul românesc!

BARUȚU T. ARGHEZI

Pe scena căminului cultural

O școală a prieteniei

Sala de festivități a Casei de cultură din orașul Sf. Gheorghe devenise neîncăpătoare în seara zilei de 14 noiembrie. Vîrstnici, în costume de sbrăbătore, tineri și tinere, alte persoane însoțind copii de diferite vîrste, așteptau emoționată. Principalul personaj spre care se îndreptau insistenți ochii celor din sală, era un om de statură scundă, cu mișcări tuși, precise, cu părul alb, cu fața iluminată de o imensă bucurie, tovarășul Orban Dezideriu, directorul Școlii populare de artă cu limba de predare română și maghiară, școala ce urma să ia ființă peste cîteva minute.

Școala populară de artă din Sf. Gheorghe, cu sprijinul întregului corp profesoral — format din cei mai calificați și experimentați profesori în pedagogia artistică — a organizat examene de pregătire și admitere care au înlesnit selecționarea a peste 150 cursanți dotați cu aptitudini artistice dornice să învețe cât mai mult pentru dezvoltarea talentelor lor. Majoritatea cursanților o constituie adulții, interpreți și instructori artistici ai formațiilor de amatori din oraș, dar școala populară de artă a fost deschisă, totodată, și copiilor (pian, balet). În acest an școlar vor

funcționa clase de acordeon, vioară, actorie, dans popular, canto, grafică, țesut-cusut, pictură, în total 10 specialități alese în funcție de cerințele activității artistice de amatori din oraș. Or, întrucît în anul școlar toți acești elevi ai școlii vor deveni cursanți de anul II, se pare că numărul claselor se va dubla, ceea ce înseamnă o preocupare permanentă pentru organele locale în vederea asigurării condițiilor materiale necesare. Directorul Casei creației populare a județului Covasna mi-a și anticipat un proiect de adăpostire integrală a școlii populare de artă în anul viitor, o clădire centrală care să dispună de toate spațiile adecvate unei școlii populare de artă. Dar ceea ce mi s-a părut cel mai important de reținut, ceea ce mi s-a părut că înnoiește activitatea acestei școlii, a fost prevederea conducerii școlii pentru modul de desfășurare a lecțiilor propriu-zise. În clasele amintite, profesorii vor preda primele noțiuni,

cunoștințele despre artă, în raport de limba maternă a cursanților; în limba română pentru elevii români, în limba maghiară pentru cursanții de naționalitate maghiară. Este un fapt elocvent, cu profunde semnificații, despre înfrățirea în viață și muncă a poporului român cu naționalitățile conlocuitoare.

Totodată, școala va avea obligația de a organiza, în vacanțele școlare, cursuri pentru dirijorii de formații corale, pentru instructorii echipelor de teatru, echipelor de dansuri, brigăzilor artistice de agitație, pentru instructorii de formații artistice ale căminelor culturale din comunele și satele județului Covasna, sarcină de onoare a școlii pentru a cărei realizare vor fi necesare săptămîni de pregătire. Desigur și cu prilejul acestor cursuri periodice, instructorii români și maghiari vor beneficia de îndrumările competente ale profesorilor. În limba lor maternă O adevărată școală a prieteniei între poporul român și naționalitățile conlocuitoare, o școală a cărei activitate va contribui cu siguranță la consolidarea și dezvoltarea mișcării artistice de amatori din oraș și județ, la educația estetică a maselor de oameni ai muncii.

MIRCEA
PETRE SUCIU

Mesaj al umanismului

(Urmare din pag. 1)

varea noului. Fiecare operă de artă să constituie un mesaj al umanismului, oglindind omul așa cum e în realitate, cu multele sale calități și lipsuri, dar în același timp stăpînit de patos revoluționar; omul societății noastre de azi pune mai presus de orice interesele colectivității, se dăruiește cu totul muncii sale, cauzei socialismului.

Linia întregii noastre arte, a literaturii noi este concepția despre lume și viață a clasei muncitoare. Scriitorii trebuie să combată influențele filozofiei idealiste, care și-a trăit traiul. Ideologia noastră nu poate accepta sub nici o formă coexistența pașnică cu concepții idealiste, mistice. Prin operele lor, ca și prin întreaga lor activitate, scriitorii noștri au misiunea să contribuie la înfrîngerea curentelor reacționare din cultura universală, la triumful în arta timpurilor noastre, a ideilor filozofiei marxist-leniniste, a idealurilor omenirii înaintate, a umanismului.

Secretarul general al C.C. al P.C.R. a arătat că scriitorii comuniști au un rol hotărît în îndeplinirea misiunii literaturii de factor activ în transformarea revoluționară a societății, în ridicarea conștiinței socialiste a maselor, în perfecționarea morală a omului.

Entuziasmul cu care scriitorii au primit înțeleptele cuvinte ale secretarului general al Comitetului Central a dovedit atașamentul lor față de partid, față de misiunea nobilă ce le revine de a pune umărul la ridicarea culturală a maselor. Florile culese din frumoasa grădină a țării, ei o vor împodobi cu tot ce e mai ales și mai folositor. Apropiindu-se oit mai mult de realitate, conștientizînd vor putea zugrăvi cu mai multă vigoare noi profiluri ale oamenilor socialismului. Vor putea crea opere demne de munca minunatului nostru popor, de vremea strălucitoare a desăvîrșirii socialismului în patria noastră.

OVIDIU MARALOIU

Am poposit, de curînd, în comuna Bărcănești, din preajma orașului Ploiești, cu gîndul de a adresa sătenilor de aici întrebarea: Răspunde activitatea culturală preocupărilor și exigențelor dv? Cînd am ajuns însă în comună am aflat că, de multă vreme, munca cultural-educativă este aici în... vacanță. Existînd o asemenea situație am considerat ineficace sondajul pe care ni-l propusesem să-l efectuăm în această așezare. Am încercat atunci să desprindem cîteva din cauzele care au dus la o astfel de inactivitate, la absența căminului și a bibliotecii din viața cultural-educativă a comunei.

Am reținut, din cele relatate de tov. Grigore Ivanov, președintele consiliului popular comunal, doar trei două-trei manifestări artistice care au avut loc cu mult timp în urmă, susținute de elevii școlii! Nu s-a observat din partea activiștilor culturali și a cadrelor didactice, nici cel mai mic interes pentru inițierea unei activități culturale variate, la nivelul preocupărilor și cerințelor sătenilor. Această lipsă de

preocupare se manifestă și în momentul de față. Să luăm doar un singur exemplu. Deși a venit iarna, căminul cultural din Bărcănești nu și-a întocmit încă un plan de muncă pe întreaga perioadă a anotimpului alb. Sîntem îndreptățiți deci să ne întrebăm: ce fel de activitate se va desfășura în

oredem că, dacă nu se vor lua măsuri din timp activitatea culturală din Bărcănești va continua să fie în viitor la fel de întimplătoare ca și pînă acum. A activiza formațiile artistice, așa cum se preconizează, constituie doar una din laturile complexei munci culturale-educative. Trebuie pus un accent deosebit pe iniți-

intentionat să-l realizăm, și, pe baza propunerilor făcute de săteni, să-și întocmească un plan concret, variat care să satisfacă exigențele tuturor categoriilor de spectatori.

Am vrea să amintim, în încheierea acestor rînduri, că și activitatea bibliotecii este departe de a răspunde cerințelor celor 1450 de cititori care figurează în fișe. Tov. Maria Moldoveanu, bibliotecară, se mulțumește să organizeze dimineți de basm, prezentări de cărți, seri de poezii în exclusivitate pentru elevi, neglijînd inițierea, în colabore cu căminul cultural, a unor manifestări de amploare, bogate în conținut, pentru toate categoriile de cititori. Și în privința muncii cu cartea se bate pasul pe loc.

O zicală spune că și cel mai lung drum începe tot cu un prim pas. Acest prim pas, urmat de alții, trebuie făcut și de activiștii culturali din Bărcănești pentru a pași pe un drum care să le aducă satisfacția unei munci împlinite, consacrate îmbogățirii vieții culturale-spirituale a comunei lor natale.

Cînd se bate pasul pe loc

toată această perioadă dacă nu au fost încă schițate cîteva jaloane, cîteva obiective concrete, izvorite din realitatea locală? Este cunoscut faptul că orice manifestare culturală, pentru a-și atinge scopul, pentru a fi eficientă, necesită un timp de pregătire, antrenarea tuturor factorilor care pot conlucra și asigura reușita ei. Or, organizîndu-se în pripă, fără o perspectivă bine conturată, manifestarea respectivă poartă amprenta improvizatelor, a lucrului făcut de mintuială. Înclinăm să

erea unor forme variate, atractive, instructive care să înfățișeze cele mai importante domenii, în așa fel încît să i se ofere spectatorului programe care să aibă corespondențe cu preocupările și gusturile lui. Obșnuința de a încropi, din cînd în cînd, niște programe cuprinzînd numai participarea formațiilor artistice, ni se pare dăunătoare și ea nu înseamnă altceva decît a bate pasul pe loc. Ne permitem să sugerăm activiștilor culturali din Bărcănești să facă dinși sondajul pe care noi am

Griul dobrogean

Instalat, anul trecut, în fruntea cooperativelor agricole din țară, la producția de griu, Cobadinul și-a confirmat și de data aceasta superioritatea, cu o producție de peste patru mii de kilograme la hectar, obținută în condițiile unuia dintre cei mai călduroși ani, de la sfârșitul secolului trecut până în prezent. Victoria este cu a-fiț mai semnificativă cu cât este vorba de aceeași comună în care, după cum spunea Memet Carani, în trecut „doar salcâmii făceau umbră, dar și aceștia erau puțini, iar umbra lor era săracă și neprietenosă. Recoltele erau mici. Abia de scoteam cițiva saci la hectar.“

Pe Memet l-am cunoscut în urmă cu vreo 12 ani. Se număra printre cei care au pus piatra de temelie a cooperativei agricole.

L-am întrebat dacă e mulțumit și, drept răspuns, m-a invitat să-i vizitez gospodăria. Totul era nou. Și casa și ograda. Chiar și el se simțea întinerit.

— Acum e frumos, spunea Memet, dar înainte, aici, nu aveam decât tizic și cenușă. De flori și pomi fructiferi nici vorbă. Și dacă n-ai pomi nu vin la tine nici păsările cerului. Acum vin, câte una, câte două. Când o să mai crească pomiișorii vor veni mai multe. Și o să fie și mai frumos când o să se întindă livezile și pomii ornamentali, pe ulițe.

Oamenii tinjau după verdeață și umbră. Acum cine mai știe numărul pomilor?

Dar Cobadinul nu e un caz

unic în Dobrogea căldurilor și prafului fin și alburii purtat de vânturi peste așezările omești. În 1950 am ascultat la Comana o dare de seamă. Era în primul an de viață a cooperativei agricole. Poate multora nu le vine a crede, dar se vorbea atunci de 230 de kilograme de griu la hectar, iar la porumb de și mai puțin. Acum, de trei ani la rând, la Comana, producția de griu n-a coborât niciodată sub 3 000 de kilograme la hectar. La Siminoc, la 23 August, la Negru Vodă s-au realizat producții de 3 400 kilograme la hectar.

Străvechea țarină dobrogeană, care din iarnă și până la recoltare n-a primit nici un strop de apă, a dat o recoltă de griu care așează județul Constanța pe primul loc în țară. O treime din cooperativele agricole de producție au obținut peste trei mii de kilograme la hectar. Dubla și indiscutabila victorie dobrogeană merită să fie studiată. L-am ascultat pe Ion Motoi, președintele cooperativei agricole din Negru Vodă. N-a făcut prea multă teorie, dar a insistat, și bine a făcut, asupra felului în care au lucrat. Pe scurt, cei din Negru Vodă au semănat griul pe un teren fertilizat în proporție de 95 la sută. Nu s-au zgircit nici la sămânță și au dat câte trei sute kilograme la hectar.

„...La Comana, spunea inginerul Onisim Cuciureanu, cultivăm de trei ani la rând soiul Bezostaia pe întrecaga suprafață“.

Rezultatul? În acest an au obținut 3 400 kg în medie la

hectar. Aceasta înseamnă studiu atent asupra realității înconjurătoare, înseamnă să faci agrotehnică potrivit condițiilor locale, mai înseamnă și simț de răspundere și, de ce nu, mai multă inițiativă și mai mult curaj. Acesta e „secretul“. Experiența dobrogeană a dovedit încă o dată că mecanizarea, chimizarea, folosirea surselor productive pot face minuni. Pentru că, nu trebuie uitat, și amintitii gospodari recunosc și o spun cu toate ocaziile, că trezirea la viață a pământului dintre Dunăre și Mare se datorește, în primul rând, tractoarelor și mașinilor, îngrășămintelor chimice. Să recapitulăm. În acest an, pe cîmpiile județului Constanța au lucrat 5 302 tractoare, 1 627 semănători, 3 820 combine, alte câteva mii de mașini și numai cooperativele agricole au folosit în medie, pe fiecare hectar de griu, câte 360 de kilograme îngrășămintes chimice.

Imi revăd notițele referitoare la convorbirea cu Memet Carani, la Cobadin. Erau de față și deputații Toader Oprea, Radu Tudor și Murlat Sabri. Ultimul se referea la colaborarea rodnică, frățească, între români și naționalitățile conlocuitoare pentru propășirea comunei. „Și cînd vom adăuga la hărnicia oamenilor noștri, munca mecanizată, îngrășămintes minerale și sămînță de soi, nu greșesc dacă prevăd o producție agricolă înzecită“.

Sabri n-a greșit. O dovedese rezultatele obținute nu numai la griu, ci și la celelalte culturi.

CL. MUNTEANU

Recomandări PENTRU APICULTORI

Sosirea iernii nu înseamnă — cum greșit se mai crede — inactivitate în stupină. În luna noiembrie, albinele au intrat deja în perioada de iernare.

La această dată albinele

CEL MAI SPORT

E foarte plăcut să pescuiești. Arunci undița și aștepti să „muște“. Dacă a „mușcat“, îl trași afară și îl pui în găleată. Dacă nu a „mușcat“ stai liniștit și aștepti. O condiție esențială este să fie liniștea ca să nu se sperie viitoarea plachie. Ca nu cumva să fie tulburat de vreun zgomot, Cristea Badea din comuna Comoara (Teleorman) s-a dus noaptea la pescuit. Dar întâmplător, în noaptea aceea fiind întuneric a rătăcit drumul și a nimerit la balta cooperativei agricole. Apă era, uncalta o avea la el, așa că, fără să se gîndească prea mult, a început să facă sport. Că așa se zice — pescuitul este un sport. Și dacă ținem seama de vechiul dicton: „minte sănătoasă, în trup sănătos“, atunci pescuitul este cel mai sport. Peștele conține fosfor și face mintea sănătoasă, iar statul în aer liber, curat îți face și trupul sănătos.

Așa că, atunci cînd paznicul a apărut pe neașteptate în spatele lui Cristea și l-a întrebat ce face, acesta nu a răspuns ca în cîntecul „Pescarul amator“ cum că ar învăța rîma să înoate, ci a spus simplu:

— Fac sport.

— Dar ai permis?

— Pentru sport nu trebuie permis.

— Pentru pescuit trebuie.

Și l-a amendat. Cu banii plătiți, Cristea Badea s-ar fi putut ospăta zile în șir numai cu specialități, la cel mai luxos restaurant.

trebuie să aibă asigurate provizii suficiente de miere (18—20 kg de miere pentru fiecare familie), 4—5 faguri cu păstură, absolut necesară pentru a înlătura foamea de proteine. Cuibul va fi orînduit în vederea iernării în funcție de puterea fiecărei familii, lăsîndu-se numărul de faguri strict ocupați de albine. Cuibul va fi controlat, în permanență, pînă la venirea iernii, pentru a se ridica fagurii de prisos. În cuib, fagurii trebuie să fie rînduiți în funcție de abundența rezervelor de hrană; fagurii cu mai puțină miere să fie lăsați în mijloc. Atenția apicultorului va fi îndreptată acum spre menținerea liniștii în stupină, urmărindu-se stimularea albinelor pentru zboruri de curățire numai în zilele însorite. Se va asigura menținerea unei temperaturi optime în stup.

În condițiile țării noastre, iernarea albinelor trebuie să se facă în aer liber, pe vatra stupinei, împachetînd moderat cuiburile familiilor puternice, în timp ce ale familiilor mai slabe vor fi împachetate mai bine, din ambele părți. În partea superioară a cuibului, se vor pune perne groase — de 8—10 cm. — umplute cu material izolator.

Se va asigura — prin urdiniș superior, de preferință — primenirea aerului în stup în timpul iernii, pentru a nu se strînge vapori de apă și bi oxid de carbon, rezultate prin respirație.

Stupii vor avea poziție înclinată către urdiniș, în scopul eliminării apei ce ar stagna pe fundul stupului, iar urdinișurile vor fi prevăzute cu gratii, spre a împiedica pătrunderea rozătoarelor. Stupina va fi protejată contra vînturilor puternice și a curentilor, prin garduri protectoare, fapt care are influență binefăcătoare asupra productivității familiilor de albine.

ELENA FILIP

Înaltă răspundere politică și cetățenească

Primită cu o deosebită satisfacție de masele largi de la orașe și sate, hotărîrea recentei plenary a C.C. al P.C.R. privind constituirea Frontului Unității Socialiste are o însemnătate primordială. Frontul Unității Socialiste constituie un factor însemnat de întărire continuă a unității poporului, a tuturor oamenilor muncii, indiferent de naționalitate, de organizare, sub conducerea partidului, a participării și mai active la viața politică a tuturor categoriilor de cetățeni, a organizațiilor de masă și obștești din patria noastră.

Insuflețitele ședințe și adunări de aderare și desemnare a reprezentanților în Consiliul Național al Frontului Unității Socialiste constituie expresia vie a adevăratei și hotărîrii oamenilor muncii români, maghiari, germani și de alte naționalități de a înfăptui neabătut politica înțeleaptă, științifică a partidului nostru, a atașamentului lor profund față de Partidul Comunist Român, față de Comitetul său Central în frunte cu tovarășul Nicolae Ceaușescu. Participanții la aceste adunări, desfășurate într-o atmosferă de elan patriotic și înaltă răspundere politică și cetățenească, subliniază în cuvîntul lor însemnătatea deosebită pe care o are constituirea Frontului Unității Socialiste în viața politică a țării.

Zilele trecute, a avut loc ședința plenară în cadrul căreia Consiliul Uniunii Naționale a Cooperativelor Agricole de Producție a hotărît aderarea uniunilor cooperative agricole la Frontul Unității Socialiste. În expunerea prezentată de tovarășul Vasile Vilcu, președintele Uniunii Naționale a Cooperativelor Agricole de Producție s-a subliniat: „constituirea Frontului Unității Socialiste, a Consiliilor oamenilor muncii ai naționalităților conlocuitoare încununează realitatea existentă a unității de monolii a poporului în jurul partidului, oferind cîmp și mai larg de manifestare a coeziunii tuturor claselor și păturilor sociale din țara noastră. Hotărîrile adoptate de recenta plenary a C.C. al P.C.R. sînt menite să ridice pe noi trepte unitatea națiunii noastre socialiste, să întărească frăția dintre oamenii muncii români și ai naționalităților conlocuitoare, unitatea de nezdruclinat a tuturor cetățenilor patriei în jurul partidului“.

Dînd glas sentimentelor de care sînt animați, țărării cooperatori din comuna Palazu Mare, județul Constanța, s-au adunat, de curînd, pentru desemnarea unui reprezentant în Consiliul Național al Frontului Unității Socialiste. Luînd cuvîntul, tovarășul Dumitru Maxim, secretarul organizației de partid, a spus: „Faptul că pe lingă reprezentanții noștri în Frontul Unității Socialiste, desemnați de Uniunea Națională a Cooperativelor de Producție, noi desemnăm acum un reprezentant din rîndurile noastre în Consiliul Național, reprezintă încă o formă a democrației noastre socialiste, constituie o manifestare de necontestat a legăturilor directe, nemijlocite dintre partid și popor“.

Cu prilejul constituirii Consiliului oamenilor muncii de naționalitate maghiară din România și aderării acestuia la Consiliul Național al Frontului Unității Socialiste, participanții la adunare au adoptat textul unei scrisori adresate C.C. al P.C.R., tovarășului Nicolae Ceaușescu, în care se spune printre altele:

„Noile măsuri privind constituirea Frontului Unității Socialiste și a Consiliilor oamenilor muncii ai naționalităților conlocuitoare, adoptate de recenta plenary a Comitetului Central, reflectă într-un mod elocvent preocuparea constantă a conducerii partidului nostru pentru perfecționarea continuă a vieții sociale, pentru întărirea unității moral-politice a poporului, în scopul asigurării unei participări și mai active a tuturor oamenilor muncii fără deosebire de naționalitate la înfăptuirea obiectivelor politicii partidului, la întregirea operă de propășire a patriei“.

Măsurile și hotărîrile recentei plenary a C.C. al P.C.R. se bucură de adeziunea întregului popor, ele se înscriu în ansamblul măsurilor luate, în ultimii ani, de partidul nostru pentru perfecționarea relațiilor socialiste, a formelor și metodelor de organizare și conducere, pentru lărgirea democrației socialiste, corespunzător etapei actuale de dezvoltare a societății românești.

Comuna Roma — Botoșani

BLAJUL

CENTRU DE CULTURĂ ROMÂNEASCĂ ÎN TRANSILVANIA

„Peteluță-n colopăș
Drăguțul mi-i dus la Blaj;
Nu s-o dus să nu mai vie,
Ci s-o dus să-nvețe a scrie“.
(Cîntec popular din Valea Mu-
reșului de Sus)

Într-o zi de mai din primăvara anului 1737, în fața vechiului castel de vînătoare al Apafy-eștilor de la îmbinarea Tîrnavelor, se opri o căruță trasă de doi cai mărunți și pietroși. Din căruță coborî episcopul Inocențiu Micu, noul stăpîn. Venea de la Făgăraș, să-și ia în primire domeniul primit în schimbul celui de la Gherla și Simbăta de Sus.

Mărețe planuri nutrea tînărul ierarh. Și în ele cuprindea toată suflarea românească din Transilvania. Consecvent și statornic în primele sale hotărîri, întreaga păstorire a lui, pînă la fuga spre Roma (1744), n-a fost decît o crîncenă luptă cu magnații din Dieta Transilvaniei și, în cele din urmă, cu însăși mincinoasa Curte din Viena.

Iubit de toată plebea, episcopul Inocențiu Micu ține piept tuturor; cere, atît în memoriile către Dietă, cît și în cele către ipocrita Curte de la Viena drepturile legitime, politice, pentru cei mulți.

Deși angajat într-o luptă politică aprigă, care, prin perspectiva istoriei, uimește și astăzi, Inocențiu Micu a depus, în același timp, mari eforturi pentru a face din vechiul și ruinatul castel, cît și din bojdeucile iobașilor curții, o cetate a culturii românești. El nu și-a putut vedea terminată opera, dar a avut satisfacția de a-i fi pus temelile.

Abia urmașului său, P. P. Aron,

și va fi dat să vadă ceea ce demnul său înaintaș întrezărise: Blajul, un oraș al școlilor, un centru de cultură românească merit a răspîndi lumină peste pămîntul vechii Dacii.

Prin școlile Blajului, deschise pe vremea lui P. P. Aron, s-a făcut începătura luminii pentru românii din Transilvania. Odată cu deschiderea lor răsărea scările învățturii celei adevărate și temeinice. Se deschideau, deodată, trei școli: cea românească sau de obște, liceul sau școala latinească și seminarul. În scurtă vreme, ajunseseră vestite pînă departe, prin părțile Banatului și Sătmărușului, de unde vin mulți tineri setoși de carte.

Chiar la începuturile lor, școlile au fost deservite de cadre didactice de înaltă cultură: istoricul Samuil Micu, Ștefan Pop, Gheorghe Șincai, Petru Maior și alții.

După 1780, școala de obște devine școală normală, orășenească, în care se predau: matematica, latina, germana și maghiara. Director al ei fu numit Gheorghe Șincai. De o hărnicie uimitoare, Șincai va deschide aici, încă din primii ani, pe lângă școala sa, cursuri de pregătire a învățătorilor, va elabora și tipări manuale (o aritmetică, două abecede: mare și mic, un catechism mare și o gramatică latino-română: *Prima principia* etc.).

Creșterea numărului de elevi la

școlile românești îl alarmă pe guvernatorul Transilvaniei, baronul G. Banffy, întrucît prea mulți români instruiți puteau constitui un pericol pentru liniștea statului cezaro-crăiesc.

Cercetînd trecutul cultural sau istoricul școlilor multor orașe din țara noastră, puține ar fi acelea în care să nu fie găsit, ostentînd întru lumina cărții, vreun dascăl trecut prin școlile Blajului.

La Blaj au avut loc însă și o seamă de evenimente politice, importante pentru istoria patriei noastre. Aici s-au adunat fruntașii români spre a discuta și apoi redacta cunoscutul memoriu din 1791: „*Supplex Libellus Valachorum*“, ce avea să fie prezentat Curții din Viena. Nu putem să nu amintim și faptul că, o lungă perioadă de timp, tipografia din Blaj a alimentat cu cărți aproape toate bisericile din Transilvania, ba și cele de peste munți, în special cu monumentală *Biblie* a lui Clain (1795), a cărei valoare literară n-a fost pusă încă în lumină.

În secolul XIX, secolul marilor frămîntări sociale care au culminat cu revoluția din 1848, la Blaj se vor formula aspirațiile națiunii române și se vor trezi energiile poporului. Deceniul al treilea poate fi considerat ca începătura a unei noi vieți în școlile Blajului. Acum Simion Bărnuțiu, Timotei Cipariu, G. Barițiu, Ioan Rusu — autorul frumoasei geografii „*Icoana pămîntului*“ —, Deni Boeriu și alți profesori rup cu o veche tradiție, introducînd în învățămînt în locul limbii latine — în care se predau toate materiile —, limba română. Era un act de mare curaj și de independență. După 1840 vor veni de la Viena alți tineri, noi forțe de muncă: dr. Iosif Pop, Vasile L. Pop, Aron Pumnul, Dem. Ladoi și alții. Școlile Blajului atrag de astădată și pe brașovenii: Const. Seacăreanu, R. Tempea, Dim. Lecca și alții. În special la cursul de filozofie, unde domina remarcabila personalitate a lui Simion Bărnuțiu, era o mare afluență. Ne-o spune unul dintre tinerii săi auditori, devenit cronicar al acelor vremuri de efervescență națională în școlile Blajului, Al. Papiu Ilarian în „*Istoria românilor din Dacia Superioară*“ (vol. II, p. 281): „...se lățise semnele liceului din Blaj în toată țara, în cît pe la 1845 se înmulțise numărul

ascultătorilor la Filosofie, precum nu fusese în Blaj niciodată“. Și tot el adaugă mai încolo, afirmația că „elevii școlilor Blajului erau așa de bine pregătiți încît dacă se mutau la orice liceu din împărăție, ocupau mai peste tot locul de frunte“.

Se poate spune că Blajul a adus o contribuție însemnată la revoluția din Transilvania de la 1848/49. Cine n-a auzit în anii 1877—1878 de tinerii din ultimele clase ale liceului, fugiți, într-o noapte, peste munți, spre a se înrola în rîndurile armatei române care a luptat pentru scoaterea României de sub jugul otoman? Apoi, după victoria de la Plevna, o mai emoționantă manifestație tot la Blaj. Roși de paie aprinse seara și lansate de pe dealul Cărpinișului, și de pe dealul Viilor, de la „Crucea lui Avram Iancu“ au luminat înaprejurile. Urale nesfîrșite întru gloria armatei române învingătoare au răsunat, vestind bucuria blăjenilor.

Amintim și de generozii întemeietori ai atîtor fundații, începînd cu Bob și sfîrșind cu ultimii canonici care și-au lăsat tot ce bruma au adunat în cursul unei vieți spre ajutorarea sutelor de tineri români din școlile și din facultățile din fostul imperiu austro-ungar; de contribuția marilor cărturari blăjeni la dezvoltarea științei românești.

Privit prin meritele sale din trecut, pe bună dreptate Blajul poate fi considerat citadela culturii românești transilvane, din care a radiat, timp de aproape 250 de ani, lumina științei și în care s-a cultivat, mai mult ca oriunde, conștiința națională.

Blajul, văzînd iminenta prăbușire a imperiului austro-ungar, a înțeles să pregătească terenul viitoarei uniri. Încă din iulie 1918 s-a constituit aici un Consiliu național român, pregătind astfel, cu luni înainte de Adunarea de la Alba Iulia, unirea Transilvaniei cu România.

Consiliul național din Blaj a transformat — din octombrie 1918 — ziarul „Unirea“, care apărea pînă atunci de trei ori pe săptămînă, în ziar cotidian, contribuînd, la limpezirea situației politice, dînd îndemnuri românilor să se comporte în mod civilizat cu cei ce aparțin naționalităților conlocuitoare.

„Trebuie să păstrăm cu sfințenie disciplina și buna rînduială, smulgînd prin purtarea noastră corectă admirația lumii“, scria „Unirea“ din 20 noiembrie 1918. În acest scop mulți profesori blăjeni au cutreierat văile Tîrnavelor, valea Secașului, valea Mureșului pînă spre Tg. Mureș, valea Lopezii, Vama Seacă ș.a. pentru a organiza sfaturi naționale cu cetățenii explicîndu-le însemnătatea unirii.

În acele zile de muncă febrilă în vederea pregătirii Marii Adunări de la Alba Iulia, au sosit pe calea aerului, de pe frontul Moldovei, de la Bacău, aici, la Blaj, aviatorii: Niculescu și Precup, aducînd salutul cald al românilor de peste munți. Blajul a fost, atunci, un adevărat centru politic, răspîndind pretutîndeni optimism și încredere nestrămutată în împlinirea visului nostru de veacuri: unirea, care avea să se realizeze peste două săptămîni la Alba Iulia.

Prof. NICOLAE ALBU
Liceul pedagogic Blaj

Alba-Iulia — vedere generală

Cine are prilejul să viziteze Muzeul Unirii din Alba Iulia este atras în primul rînd de cele 6 volume de documente originale, privitoare la istoricul act al unirii Transilvaniei cu România, înfăptuit la 1 decembrie 1918. Această valoroasă colecție, legată în piele tricolor, cuprinde în 5083 de pagini, mărturia cea mai evidentă a ceea ce a însemnat pentru poporul nostru acea neuitată zi de la sfîrșitul anului 1918. Pe lângă documentele oficiale ale Marii Adunări de la Alba Iulia (strînse în 1020 pagini), care consfințesc hotărîrea celor peste 100 000 de participanți la eveniment, prezenți pe cîmpul lui Horea, aici se pot vedea mii și mii de alte acte de adeziune a românilor de pretutîndeni.

Unele dintre cele mai interesante mărturii scrise sînt adeziunile, telegramele, apelurile protocolare, scrisorile, declarațiile semnate deseori de sute și mii de oameni din satele și orașele Transilvaniei, de reprezentanții diferitelor asociații politice sau profesionale, culturale etc.

„În această hotărîre a noastră așternem tot ce au dorit strămoșii noștri, tot ce ne încălzește pe noi cei de față și tot ce va înălța pururea pe fiii și nepoții noștri“ — scrie în unul din acte.

Aceste cuvinte le întîlnim în formulări apropiate în fiecare înscris, care poartă ca pe un motto expresia „hotărîrea noastră“.

Andrei Birseanu, președintele „Astrei“, vechea asociație culturală românească, se adresează cu înfăcșurare mărețului eveniment: „Salutăm cu entu-

5083

de pagini vorbesc

ziasm Marea Adunare Națională din cetatea lui Mihai Viteazu, Horia și Iancu, menită să proclame dezrobirea noastră politică și unitatea noastră națională. Însoțirea noastră culturală face solia înfrățirii sufletești și închegării politice în tot cuprinsul Daciei străbune“.

Țăranii din Albac, satul lui Horea, scriu că „cele 3 000 de suflete rămase acasă din lipsă de haine și hrană vor striga la 1 decembrie: „Să trăiască Unirea tuturor românilor“.

162 de sate din județul Hunedoara, reprezentînd sute de mii de locuitori, și-au pus semnăturile pe mesaje de caldă și hotărîtă adeziune. Din Bințișii semnează 224 capi de familie, printre care și frații pionierului aviației românești — Aurel Vlaicu.

„Cu respect și însuflețire“ se adresează cei 1 500 bărbați din Feldioara Brașovului, Marelui Sfat al Națiunii Române, parafrazînd versurile lui Bolintineanu:

Viitor de aur românimea are
Și prevăd prin veacuri a ei înălțare.

Asemănătoare este și scrisoarea locuitorilor comunei Budineț, care se încheie cu versurile lui Octavian Goga:

„Avem un vis neîmplinit
Copil al suferinței,
De dorul lui ne-au răposat
Și moșii și părinții“.

Deosebit de semnificativă pentru felul cum masele înțelegeau actul de dreptate și echitate înfăptuit la Alba Iulia este declarația de adeziune semnată laolaltă de locuitorii români, germani și maghiari din Iclodul Mare, județul Dăbica (azi județul Cluj). După ce-și exprimă atașamentul față de Marea Adunare, țărani din Iclod cer ca unirea să cuprindă pe toți românii din Ardeal asigurîndu-se deplina libertate minorităților conlocuitoare.

Am relatat cîteva din ecurile izvorite din sufletul maselor populare din Transilvania cu prilejul istoricului act de la 1 decembrie 1918. Cele 5083 de pagini din volumul de documente intrat în tradiție sub numele de „Cartea Unirii“ cuprind mii de dovezi ale sentimentelor care au susținut înfăptuirea visului de veacuri al românilor din toate provinciile românești. Și dacă la acestea adăugăm alte mii și mii de mărturii aflate în alte muzee și arhive din țară și strălăutate, ne putem face o imagine și mai cuprinzătoare a rolului pe care masele l-au jucat acum 50 de ani.

IRIMIE STRĂUȚ

TOPOLOGUL ȘI TOPOLOGELUL

Argeșul, riul Argeș, după ce a fost supus și s-a dăruit disciplinat luminii, curge la vale orgolios de parcă nimic nu s-ar fi întimplat. Își lărgește albia veche, rostogolind achizitiv și norocos peste pietre apele sale și ale „captaților” săi, captați care încearcă să-i turbure vioaia și orgoliul și transparența (opacitatea posacă pe care o capătă ca o pedepsă a „compromisului”, atunci când se implințe în cimpie), invocând străvezimea izvoarelor și a albiilor lor părăsite.

Și, în mustrarea pe care i-o fac Argeșului celelalte riuri prizoniere sporindu-i albia, spălându-i bolovanii și mîngîindu-i cu resemnabilitățile, reproșul Topologului (nume decis, făcut, dacă nu cumva născut să definească o apă cu viltori și mori) este cel mai distinct și mai dureros. Pentru că Topologul a fost luat atunci când se-nfiripa subțire și curajos printre stînci și cînd firul său se contopea patern cu Topologelul.

Topologelul are acolo un debit mai mare, dar un făgaș mai comun și mai fără evenimente. Așa că era firesc ca și Topologul, mai subțire atunci, să-l adune ocrotitor și să-l ducă la vale atent și grițiu. Să-l învețe să lege și să-trăvii și stele, să-și dea să se asure, să cînte ori să geamă în dreptul cetății lui Vlad Tepeș, să chiuie triumfător cînd izbește în stîncă, să zăbovească desfătat și viuînțios pe sub punți umblate de picioare feciorelnice frumoase, să întocmească linii de coturi chibzuite, dulci, piezișe sau unghiuloase... Să-i dea contur și personalitate Topologelului.

Și tocmai acolo, exact acolo unde Topologul își cunoaște Topologelul, barajul, canalul de aducție! Apa o apucă spre stînga, spre Argeș, spre Hidrocentrala de la Corbeni. Albia rămîne de la o vreme pustie.

Cred că sensibilul și iscusitul cîntec de prin părțile de aici o să încrutește între tînguirile sale și bocetul albiei uscate și mute; și tristețea brazilor care o străjuiesc, rămași acum fără oglinda apei, purtînd parcă atîta podoabă degeaba; și făcîntul mirat al copitei de capră neagră venită să se adape de la cutare ochi al riului pe care-l află acum secat și orb...

...Dar albia nu suportă mult tih-

na sfidătoare a bolovanilor leneși. Are prietenii ei credincioși și statornici, izvoarele și izvoarele, pi-raieele și toplițele care-și aduc, mîngiitoare, zestrea lor mică, atît cît e. Și, treptat, se alcătuieste, mic și plîpînd, un nou fir de apă. Așa că mai jos, roaua morii din amuna Ceparî se invirtește aproape la fel ca altădată. Iar nea Cicerone, mormarar hitru și sfătos (trebuie spus chiar așa, am o mare desfătare atunci cînd locurile comune se aplică exact cuiva, am sentimentul că fac o excursie în timp și descopăr realitatea inițială care le-a generat și ele devin din nou proaspete), poate coborî și urca stăvilarele ca și cum nimic nu s-ar fi întimplat. Dar nu mai sînt vîltorile de altădată, nu mai sînt atîtea vîrși, copiii nu mai pot mînti apa cu pietre netede și plate și nu se mai pot băga cu capul la fund.

Da, dar...

Dar iată că, pe deasupra satului, zboară un elicopter cutremurînd tîrriile. Mierlele, vrăbiile și rîndunicile îl privesc pitite și îngrozite (asta uliu!). Urmăresc cum elicopterul așează cu precizie la distanțe egale stîlpi triunghiulari care susțin liniile de înaltă tensiune. Zăvoaiele sînt presărate de stîlpi și copiii care nu se mai pot băga cu capul la fund, în apă, se cațără pe ei sau își fac dedesubt „acioale” de crengi de arîn și salcie.

În sat au început să se facă instalațiile electrice și un dinam de la I.A.S. alimentează capricios și cum poate și el, ca un fel de exercițiu de familiarizare, casele, băturile și potecile cu lumină. Și în zilele cînd femeile fac curat, scutură în casă, scot la soare și freacă și televizoarele care cite o dată-s puse să meargă și la soare („ce dacă, ia, hai să vedem cum e și așa”).

Acolo unde se termină Ceparî și încep Tigveni, în zăvoi, pe un mal al Topologului, a fost pus un stîlp de susținere, iar pe celălalt mal, altul. Firele de înaltă tensiune trec pe deasupra albiei. Și, prin ele, venind de acolo, de la Corbeni, undele din apa smulsă a Topologului trec vibrînd, înfiorate, prin firele de înaltă tensiune de deasupra albiei.

NICOLAE VELEA

Fabrica de aparataj electric de la uzinele „Electroputere” Craiova

CARNET DE REPORTER

Un drum și încă ceva...

Plecî cîteodată la drum să urmărești un fapt, îl găsești, îl descrii și după ce, în felul acesta, ai împărtășit și altora sensurile lui, apar lăturălnice lucruri și impresii pe lîngă care ai trecut și de-abia atunci le descoperi semnificația.

Mersesem la Segarcea, văzusem acolo niște țesătoare de covoare, niște vrăjitoare care oficiau în fața gherghetului, văzusem niște grădini înflorite, era vară și cald și plutea florul! acela nesigur al înserării peste florile din curțile și de pe scoar-

țele oltenesti. Trecusem și pe la cîminul cultural, vorbisem cu activiștii culturali și cu artiștii amatori, aflasem lucruri meritorii, desigur, dar nu le mai țîn minte, le notasem însă în carnet și scrisesem despre ele și așa, scriînd, le găsiseam sensul și încercasem — măcar — să le așez într-o ordine firească a valorii lor. Și astfel mă eliberasem de ele, pornisem apoi spre alte locuri și nu mai rămăsesem decît cu niște imagini, cu niște impresii estompate.

Era frumoasă Segarcea, cu gardurile ei potopite de culorile verii și era frumoasă panglica de șosea pe care o depănasem pînă acolo, asfalt argintiu, încins de dogoarea de peste zi, erau frumoase covoarele și fetele care le țesau și mi-am amintit de multe ori de drumul acela, întotdeauna cu încîntare, dar de la un timp și cu nu știu ce nelămurită nemulțumire. Fiîndcă parcă era ceva care uitasem, sau pe care îl lăsasem pe jumătate scrisat, sau pe jumătate gîndit și certat că ceva e, dar nu mi mai aduceam precis aminte...

Și într-o zi, de curînd, mi-am amintit: era o poveste pe care n-o notasem nicăieri, cu un băiat care era tehnician la Craiova și făcea zilnic naveta de la Segarcea în oraș. Mergea cu bicicleta, de două ori pe zi, 50 kilometri dus, 50 kilometri întors — asta înseamnă nu numai distanță ci și timp. Și cu toate acestea, el găsea răgazul să se ducă la cîmin, la repetiții, fiindcă băiatul ăsta, al cărui nume nu-l mai știu, era artist în echipa de teatru de amatori. Țîn minte că m-am gîndit atunci cum de mai avea vreme și cum făcea ca să fie prezent și acolo. Și mai țîn minte că am dat glas nenumăratei mele și mi s-a răspuns:

— Nu știu. Știu numai că dorea atîta să joace în piesele noastre încît își învâta rolul punînd caietul pe ghidonul bicicletei și așa, dus și întors, 50 de kilometri, citea pagină după pagină și memora scene întregi.

Nu știu cum îl cheamă. Nu mai știu. Și nu vreau să știu fiindcă mai cunosc asemenea oameni care încălcă toate legile inerției, ale comodității și ale pasivității, și mi-ar fi foarte greu să-i numesc pe toți. Și nu vreau să știu fiindcă eroul meu mi-a rămas în minte așa, fără nume, ca un Făt-Frumos al basmelor noastre moderne.

Sau, dacă vreți, am putea să-l spunem: Îndrăgostitul...

MARILENA VULPE

HORA CODRULUI

Joacă hora cîntînel
codrul sus și, goală pușcă,
mlădiîndu-se inel
joacă luna, femeiușcă.

Sar ca paloșe din teci
limpezitele izvoare;
cerbii scapără poteci,
stele cad, scăpărătoare.

Și Luceafărul, supus,
ține hangul din lăută.
Roată hora! Sus, mai sus,
mai prelînsă, mai bătută!...

Codrul, că bine-mi salți,
parcă-am fi de mult pereche:
tu cu brazii cei înalți,
eu cu cușma pe-o ureche —

Tu pe culmi și străvezimi,
eu cu steagul pe cetate —
dar cu-aceleași rădăcini
în adînc îmbrățișate.

EUGEN FRUNZĂ

Hoțul

De cînd a început să înțeleagă fenomenele din jur, puiul de om a simțit o nestăvilită dorință: să pună mîna pe mingea aceea mare și strălucitoare, care, Jupă cum a aflat mai tîrziu, se numește SOARE.

Un gînd, tot mai arzător, îl frămînta la nesfîrșit: să-l fure!

Într-o frumoasă zi de vară, a găsit în colbul drumului un ciob de oglindă, iar în luciul ei jucau remururile. Cu mîna tremurîndă l-a ridicat, ascunzîndu-l în sin, ca pe o comoară.

Seara, pe comoara prima dată în viață, a adormit împăcat: reușise să fure SOARELE!

ALEXANDRU BURȚA
literar „Iosif Vulcan”-
Salonta

O aniversare

Cercul de Științe biologice din liceul nostru (Liceul Bușteni) a sărbătorit recent, în sădîntă festivă, împlinirea a 100 de ani de la nașterea marelui speolog român Emil Racoviță. Au luat cuvîntul profesori și

elevi care, relevînd aspectele importante ca și unele din aspectele mai puțin cunoscute din activitatea lui științifică, și-au mărturisit dragostea și admirația față de marele savant.

TEODOR STANCIU
elev, cl. a XII-a, Liceul
Bușteni

— Sări, tăticele, că a cocoșat-o în bătaie!

Desen de AL. CLENCIU

CENTENARUL EMIL RACOVITĂ

„Oricât de ocolit ar fi drumul omenirii spre progres, mersul ei este totdeauna înainte, niciodată îndărăt.“

Em. Racoviță

(Din cuvântarea rostită la primul Congres al naturaliştilor români, ținut la Cluj în anul 1928)

Pe la finele veacului trecut și începutul secolului nostru, Antarctica continua să constituie încă un important punct de atracție pentru oamenii de știință. Tainele ei se cereau dezlegate. Pentru a se reuși acest lucru era însă necesar ca omul să pătrundă cât mai adânc în inima continentului de gheață și să-l studieze la fața locului. O asemenea sarcină și-a propus să o ducă la îndeplinire și expediția științifică de pe nava Belgica de sub comanda căpitanului Adrien de Gerlache. Printre membrii acestei expediții, la care a participat și renumitul explorator polar Roald Amundsen, se număra, în calitate de naturalist, și un tânăr învățat român. Era Emil Racoviță, omul de știință și patriotul de numele căruia se leagă numeroase înfăptuiri de seamă în domeniul științei, atât pe plan național cât și pe plan mondial. S-a născut la 15/27 noiembrie 1868 în Iași. Aici face școala primară și liceul, având printre dascăli pe marele povestitor Ion Creangă, geologul Grigore Cobălcescu, istoricul și filozoful A. D. Xenopol, lingvistul Alexandru Lambriciu, chimistul Petre Poni și alții.

După terminarea liceului, pleacă la Paris pentru a studia dreptul. Aici, în orașul cu o veche și bogată tradiție culturală, tânărul Racoviță urmează și cursurile Școlii de antropologie.

În 1889 își ia licența în drept iar în 1891, în științele naturii, fiind promovat primul din seria de candidați prezenți.

În prima perioadă a activității sale științifice lucrează la stațiunile

biologice de la Roscoff și Banyuls sur Meer în Franța.

Făcându-se remarcant prin vastitatea și temeinicia cunoștințelor sale, este recomandat să participe la expediția antarctică a vasului Belgica, de care am amintit mai înainte. Din această expediție, tânărul savant s-a întors cu un bogat material, care a făcut obiectul a peste 60 de fascicule publicate sub direcția sa de către numeroși specialiști din lumea întreagă.

Începând de prin 1904, Emil Racoviță se dedică cercetării peșterilor și locuitorilor lor. În această muncă își alege colaborator pe unul dintre

cei mai înzestrați elevi ai săi, René Jannel.

În 1920, este chemat în țară ca profesor la Universitatea nou înființată la Cluj. Animat de dorința de a-și pune cunoștințele în slujba progresului științei din patria sa, el părăsește conducerea stațiunii Banyuls sur Meer și vine la Cluj, aducând cu el o bogată colecție zoologică și o valoroasă bibliotecă personală.

În condițiile grele de pe acele vremuri, el organizează primul institut în speologie din lume (la Cluj în 1920) și numeroase expediții de cercetare a peșterilor din Transilvania. Formează o serie de cadre tinere cărora le însuflă dragostea și pasiunea pentru studierea vieții animalelor subterane.

Cît a fost de preocupat de progresul științei în țara noastră, ne-o arată și faptul că în 1937 el propune înființarea Consiliului Național al Cercetării Științifice și a unei asociații care să contribuie la dezvoltarea științei românești. Inițiativa lui Racoviță nu s-a bucurat însă de atenția guvernanților de pe atunci. Consiliul Național al Cercetării Științifice a fost înființat abia în 1965. Este însă meritul lui Emil Racoviță de a fi intuit cu decenii în urmă importanța unei asemenea instituții, merit care așază pe marele savant în galeria fondatorilor de institute de știință și cultură națională.

Opera lui Emil Racoviță este vastă. El a scris numeroase lucrări printre care menționăm: „Essai sur les problèmes biospéologiques“ (Încercare asupra problemelor biospéologiei), „Speologia“ etc.

Datorită vederilor sale înaintate, Emil Racoviță e socotit, pe bună dreptate, un deschizător de drumuri noi în știință, o personalitate de seamă a științei și culturii românești. Opera sa, ca și activitatea lui de cetățean în slujba poporului fac ca marele savant să se bucure de o meritată apreciere în rindurile poporului nostru și peste hotare, fapt datorită căruia centenarul nașterii sale a fost inserat în calendarul sărbătoririlor U.N.E.S.C.O.

S. LAZĂR

Actualitatea științifică

NAVE SOLARE

Soarele emite în fiecare clipă în spațiu cantități de particule ionizate, în special protoni. Acest fenomen, descoperit cu câțiva ani în urmă, constituie „vîntul solar“. Trei savanți sovietici au propus să se utilizeze acest curent pentru propulsarea navelor spațiale, exact în același mod în care vîntul atmosferic este utilizat pentru a provoca înaintarea vaselor cu pînze. Aparatele ar putea fi înzestrate cu o „pînză“ solară fabricată din material plastic. Propulsarea, exercitată pe un aparat deja satelizat, i-ar permite să călătorească în spațiu. Inginerii sovietici au calculat exact durata zborului unei nave solare către toate planetele sistemului solar, formulele care indică viteza sa, precum și dimensiunile care ar trebui date „pînzei“.

INVENȚIE ORIGINALĂ

Tînărul Kaniu Kanev, ajustor și electrician la întreprinderea minieră „Minele de cupru“ din Burgas (Bulgaria) este autorul unei invenții originale, care pune capăt primejdiei inundațiilor ce amenințau casele de locuit și clădirile administrative. Este prima invenție de acest fel pe plan mondial.

Aparatul este montat pe conductă din imediata apropiere a robinetului principal sau a contorului de apă. Dacă din neatenție, robinetul este lăsat deschis cînd se oprește apa, aparatul îi oprește automat debitul pentru cazul că ar începe să curgă din nou.

În unul din laboratoarele L.C.C.P.T. Fundulea se fac cercetări pe culturi microbiene din sol

LA ÎNTREBĂRILE CITITORILOR

Cîteva din bolile pleoapelor

Pleoapele — formate din piele, mușchi, diferite glande etc. — au un rol important în protejerea globului ocular. Deschiderea lor se realizează prin mușchiul ridicător, iar închiderea, prin mușchiul orbicular.

În cazul unor boli pleoapele pot prezenta modificări, constituind astfel un indiciu pentru descoperirea bolii generale care produce aceste modificări. Astfel, în insuficiența cardiacă, pleoapele se edematiază (se umflă) și pe ele apar pete albăstrui. În bolile rinichiului (nefrite), pleoapele inferioare, în special, se umflă, fără modificări de culoare. De asemenea, în unele boli ca diabet, hemofilie, hipertensiune arterială, în care peretele vaselor de sînge suferă modificări, apar la pleoape hemoragii spontane.

La nivelul pielii pleoapelor se poate localiza orice boală de piele. Amintim însă numai eczemele umede sau uscate. Ele apar, mai ales, la persoanele sensibile la anumite substanțe chimice (din coloranți, alifii, pudre, picături, sau unguente etc.).

Infecțiile acute ale pielii ca furuncule, abcese, erizipel se pot localiza și ele la pleoape.

O dată cu trecerea anilor, la pleoapele superioare ale persoanelor în vîrstă, poate apare o cută mare de piele, ca un șorț, care uneori, depășește marginea pleoapei, stînjind vederea. Această cută se operează, însă deseori se reface după cîțva timp.

O boală destul de frecventă a pleoapelor este urciorul intern, care apare ca o umflătură în grosimea pleoapei, putînd ajunge pînă la mărimea unui bob de fasole. Este foarte dureros. Pielea se înroșește, se umflă, uneori atît de mult încît ochiul nu se mai poate deschide. Pentru a se grăbi colectarea și eliminarea puroiului se recomandă aplicarea de comprese calde, repetate, cu ceai de mușețel, iar pentru evitarea complicațiilor se picură în ochi soluții dezinfectante. În cazul cînd urciorul recidivează (apare din nou), este indicat tratamentul cu vaccin și un tratament general întăritor cu vitamine, (în special B. și C) și cu calciu.

La copiii debili, limfatici și la persoanele blonde, în special, ori la cele cu deficiențe de vedere necorectate prin ochelari, marginile pleoapelor pot prezenta modificări numite blefarite. În acest caz, marginea pleoapelor este roșie, congestionată și

apar mîncărimi, usturimi care se accentuează la lumină puternică și atmosferă viciată de praf, fum, vapori de apă etc. Pe lângă înroșirea pleoapelor, pot apare scame (un fel de mătreață la nivelul genelor). Tratamentul urmărește întărirea stării generale, corectarea deficiențelor de vedere, evitarea supraîncălzirii. Prin tratamentul de specialitate se obțin ameliorări, ce pot dura timp îndelungat, în special dacă bolnavul respectă regulile de igienă oculară și evită substanțele iritante.

În afară de urciorul intern de care am amintit mai sus, există și urciorul produs, ca urmare a infecției glandelor cililor (genelor). Această afecțiune, des întîlnită, nu prezintă un pericol mare.

Poziția cililor (genelor) în unele cazuri se poate modifica, vîrfurile lor îndreptîndu-se spre glob, unde, prin frecarea corneei, se produc mici zgîrieturi. În aceste cazuri, cilii trebuie scoși, dar nu prin smulgerea lor, ci electric.

Mușchii pleoapelor, care închid și deschid ochii, determină clipitul (10—12 pe minut). Clipitul poate fi modificat prin diverși factori locali — corpi străini pe corneă, ceață, fum, frig, lumină prea puternică, apropierea unui obiect de ochi. Clipitul poate fi mai des, constituind un tic, mai ales la copii ori la persoanele în vîrstă, în anumite stări psihice. Se poate datora și unor inflamații conjunctivale, blefaritelor, viciilor de refracție necorectate prin ochelari. Închiderea prelungită a pleoapelor, numită blefarospasm, apare în anumite boli oculare (cheratite, în special) sau în leziuni nervoase (parkinsonism), fracturi ale bazei craniului, tumori sau hemoragii cerebrale, tabes. În paralizia nervului facial ce inervează articularul pleoapelor, pleoapa nu mai poate acoperi ochiul, el rămînd deschis mereu. Tratamentul trebuie îndreptat pentru înlăturarea cauzei paraliziei și, pentru a se evita complicațiile corneei, se face coaserea temporară a pleoapelor. În alte cazuri, mușchiul care ridică pleoapa, asigurînd deschiderea globului, în urma paraliziei nervului nu mai acționează și globul ocular rămîne tot timpul acoperit, împiedicînd vederea. Dacă tratamentul medicamentos aplicat nu dă rezultatul dorit la vindecarea bolii, atunci se recurge la intervenția chirurgicală care caută restabilirea poziției normale a pleoapelor.

Entropismul — boală în care pleoapa poate fi răsfrîntă înăuntru, în spre glob — prezintă pericolul frecării corneei și al ulcerării ei. El apare în diferite afecțiuni oculare sau în urma cicatricilor lăsate de arsuri cu substanțe chimice. Tratamentul este chirurgical, restabilindu-se poziția normală a pleoapelor.

Ectropismul — boală în care pleoapa e răsfrîntă în afară — apare în cicatricele pielii pleoapelor sau ale feței, după arsuri, boli ale pielii (lupus, eczeme vechi etc.). Apare și la persoanele vîrstnice, prin pierderea tonicității mușchiului orbicular ce închide pleoapele, în special la pleoapele de jos. Tratamentul este tot chirurgical.

Dr. D. BOȘTEAN
medic primar oftalmolog

REZULTATELE CONCURSULUI

12 snoave

PREMIILE

Un aparat de radio cu tranzistori a revenit — prin tragere la sorți — lui VICTOR SANDU, brigadier la C.A.P. „Unirea” din comuna Scutelnici, județul Buzău, care a avut 12 răspunsuri exacte. A mai răspuns corect la toate cele 12 cupoane prof. Gh. Aruxandei din Sagna—Neamț.

Premiul special — un aragaz (reșou și butelie) — va fi acordat în urma tragerii la sorți ce se va efectua în comuna STEJARI (jud. Gorj) între cei 150 de concurenți localnici care au totalizat 1 499 răspunsuri exacte. Asupra acestei trageri la sorți vom reveni cu amănunte la timpul potrivit.

Dialog cu concurenții

Iată-ne ajunși la sfârșitul concursului 12 snoave, mai dificil ceva decât precedentele, dar bucurându-se de un sporit interes în rândul cititorilor. Despre acest interes vorbesc nu numai numărul mare de participanți ci și zecile de scrisori ale unor cititori care, pe lângă răspunsurile la concurs, ne-au adresat sugestii pentru noi teme. Tuturor le mulțumim pe această cale.

Ne face plăcere să cităm din scrisoarea profesorului G. T. Grădinaru din Coțușca-Botoșani: „Urmăresc cu atenție revista Albina, și 12 snoave este al treilea concurs organizat de revistă la care particip. Am fost printre cei care au răspuns exact la toate problemele concursurilor anterioare (dar... n-am avut șansa să câștig). Acest concurs mi se pare puțin mai greu și, căutând dezlegările (nu sînt sigur de câteva), mi-am îmbogățit și mai mult cunoștințele. De fapt acesta este cel mai important câștig”.

Aveți foarte multă dreptate, tovarășe profesor. Concursuri se vor mai organiza și așteptăm ca printre participanți să-l întâlnim și pe prietenul nostru G. T. Grădinaru.

Afirmăm mai sus că acest concurs a avut un grad sporit de dificultate. Lucru dovedit și de faptul că — dacă cu 11 răspunsuri exacte au fost câteva zeci de serii de cupoane — numai doi concurenți au reușit să identifice toate cele 12 greșeli. Uneori dificultatea a provenit nu atât din greșala ascunsă în text ci datorită prezentării ei în cadrul unei anecdote. Astfel unii concurenți s-au lăsat păcăliți, îndreptându-și atenția spre poanta anecdotei și considerînd-o drept greșală. Așa a pățit de exemplu tov. Gavrilă Sabău din Ponor-Alba care a dat 11 răspunsuri perfecte (chiar și la cuponul care i-a încurcat pe cei mai mulți, nr. 11: „Dacă pendula a bătut de trei ori înseamnă că lovitură primă a fost repetată numai de două ori”) dar a greșit la cuponul 9 unde, neobservînd că de la Tulcea la Sulina nu se poate circula cu autocamionul, a răspuns (și ca dînsul mulți alții): „șoferul nu putea sta cu ochii închiși”.

În mai multe cazuri, nefiind probabil siguri pe răspuns ori din exces de zel, unii concurenți au dat pentru același cupon două sau chiar trei soluții. De exemplu, din cele 12 răspunsuri ale tov. Vasile Ianuș din Huși cinci sînt duble. În asemenea cazuri nu a fost luat în considerație ca valabil nici unul din răspunsurile cu mai multe variante, chiar dacă una dintre acestea era cea exactă. În cazul tov. Ianuș au fost considerate deci bune numai cele șapte răspunsuri unice, deși din celelalte cinci duble, patru conțineau și soluția corectă. Nu trebuie însă să vă necăjiți prea tare, tovarășe Ianuș, întrucît, după cum se vede, cu 11 rezultate nu puteați viza premiul.

Concurentul Gheorghe Giuca din Timișoara a dat răspunsurile foarte pe larg dar nu și foarte exacte. Nu era necesar, tovarășe Giuca, să trimiteți la cuponul 11 o completare de patru pagini, cu numeroase explicații și scheme ca să susțineți răspunsul greșit dat în prima scrisoare în „numai” jumătate de filă. Ne bucură faptul că acest concurs v-a inspirat niște versuri, pe care nu le publicăm ca să nu-l mai obo-

Cele 12 greșeli

1. Arsenicul ● 2. Lei ● 3. Govora ●
4. Dus-întors ● 5. Județul Dobrogea ●
6. Alecsandri — „Vlaicu Vodă” ● 7. Următoarele cotituri ● 8. Trei ani ●
9. Autocamionul ● 10. Comemorare ●
11. Să repeți de trei ori ● 12. 120 de grade.

cere nu prea ușoară. Reținem în schimb, constatarea pe care ați făcut-o: „întepătura albinei este un medicament, iar cîștigarea premiilor va fi un stimulent”. De această dată va trebui să vă mulțumiți cu... medicamentul, dar poate la un viitor concurs veți obține și... stimulentul!

Tovarășul Ioan Cotirlă din Sighetul Marmăției ne-a trimis timbre și hirtie cu rugămîntea să-i comunicăm rezultatul. Pentru că nu puteam face aceasta înainte de definitivarea rezultatului dar și pentru că plicul dumnealui mai conținea și 11 răspunsuri frumos redactate, îi scriem pe această cale. Sperăm să nu ne-o ia în nume de rău: să știți tovarășe Cotirlă că există și pendule care anunță numai orele. Avem chiar noi una. De altfel, tocmai pentru a evita un asemenea răspuns s-a specificat în snoava respectivă că e vorba de o astfel de pendulă. Păcat că n-ați fost atent.

Tovarășul Radu Barbu din Cărașele-Buzău — cîștigător la unul din concursurile anterioare — se întrebă cu modestie, în încheierea scrisorii sale, dacă a ghicit măcar un răspuns. Da, tovarășe Barbu, deși nu ați mai fost așa „în formă”, ați ghicit câteva răspunsuri. Nu dețineți în nici un caz „lanterna roșie”. Există chiar și doi concurenți cu zero rezultate. (Doi cu 12 și doi cu zero — deci simetria e perfectă!). Asta în afara celor care nu și-au însoțit răspunsurile de cupoane (de exemplu tov. Dumitru Gheorghe din Mihai Viteazu — Ialomița) și care au zero „din oficiu”. Deși nu s-a anunțat nici un premiu de consolare pentru zero rezultate ne-a făcut impresia — cel puțin în răspunsurile date de tov. Pavel Turcaș din Cizer-Sălaj — că d-sa a evitat într-adins să dea vreun răspuns corect. Singura consolare pe care i-o putem oferi este să recunoaștem că a trimis unul din cele mai spirituale răspunsuri, pe care nu ne putem abține să nu-l cităm (cupon 6): „Criticul nu poate fi și politicoș”.

Cîteva cuvinte unui vechi și devotat prieten al revistei noastre, profesorul Petru Sandovici din Dolheștii Mari-Suceava: la concursul trecut comuna dv. a primit un premiu pentru cel mai mare număr de participanți. Ne-a bucurat că și la acest concurs Dolheștii a fost bine reprezentat, dar ați fost întrecuți de o comună gorjeană care s-a prezentat la start cu 150 de concurenți.

Deși regulamentul concursului prevedea numai descoperirea greșelilor, nu și corectarea lor, enorma majoritate a participanților ne-a explicat mai pe scurt sau mai pe larg, care ar fi formularea corectă, dovedind frumoase cunoștințe în variate domenii. În încheiere, felicitînd pe tovarășii Victor Sandu și Gheorghe Aruxandei, pe toți cei care au reușit să treacă de 9 rezultate exacte (o listă a acestora ar fi greu de publicat din motive de spațiu, dar se știu ei care sînt), mulțumim tuturor participanților la concursul 12 snoave. Ne bucură că acest concurs a stîrnit o puternică emulație între diferite comune și vă rugăm să ne permiteți ca numărul mare de concurenți să-l înțelegem ca o dovadă de atașament față de revista noastră.

ALBINA

ABONAȚI - VĂ

la Albina, revistă săptămînală enciclopedică populară pentru sate! Îndemnați și pe prietenii și cunoscuții dumneavoastră să se aboneze și să citească ALBINA, care publică reportaje despre viața economică și culturală a satelor noastre, articole de istorie și de știință popularizată, pagini „Magazin”, versuri, schițe și povestiri, satiră și umor etc.

Abonamentele se fac la factorii poștali și la oficiile poștale din localitățile dumneavoastră.

Prețul abonamentului pe întreg anul 1969 este de 13 lei.

Cunoașteți avantajele

economisirii la C.E.C.?

Gospodărirea cu grijă a veniturilor bănești personale și păstrarea lor la C.E.C. este o deprindere utilă, astăzi tot mai mult statornicită în rândul populației de la sate.

Cele aproape 2 milioane librete de economii pe care le deține în prezent populația satelor, confirmă pe deplin aceasta.

În bugetul oamenilor muncii crește ponderea sumelor rezervate pentru procurarea unor obiecte de valoare ridicată și de folosință îndelungată sau pentru construirea unei locuințe. Desigur că sumele mari de bani necesare realizării unor asemenea obiective nu pot fi strînse toate dintr-o dată.

În aceste situații economisirea la C.E.C. constituie un proces necesar, Casa de Economii și Consemnațiuni fiind pentru milioane de oameni ai muncii din țara noastră locul sigur de păstrare și sporire a economiilor bănești personale.

Pentru păstrarea la C.E.C. a economiilor bănești, populația are în permanență la dispoziție instrumente de economisire variate:

- librete de economii cu dobîndă;
- librete de economii cu cîștiguri;
- librete de economii cu dobîndă și cîștiguri în obiecte;
- librete de economii cu dobîndă și cîștiguri în autoturisme;
- librete de economii pentru construirea de locuințe;
- librete de economii cu cîștiguri în materiale de construcție;
- obligațiunile C.E.C. cu cîștiguri;
- conturile curente personale ș.a.

Pe lângă avantajele specifice fiecărui instrument de economisire în parte, dobînzii anuale, cîștiguri în bani, cîștiguri în materiale de construcție, în autoturisme sau în diferite alte obiecte ca mobilă, televizoare, mașini de cusut, aparate de radio, frigidere etc., toți depunătorii beneficiază și de avantajele generale ale economisirii la C.E.C.:

- păstrarea secretului privind numele depunătorilor și operațiunile efectuate;
- garantarea de către stat a economiilor păstrate la C.E.C.;
- restituirea la cerere a sumelor depuse;
- scutirea de orice fel de impozite și taxe a depunerilor, dobînzilor și cîștigurilor și alte avantaje.

Deservirea depunătorilor este asigurată de unitățile operative ale Casei de Economii și Consemnațiuni — filiale și agenții C.E.C., ca și de unități mandatate: oficii poștale, ghișee C.E.C. în întreprinderi, instituții și de mandatar comunal.

Testitoria de in

INTEX

PĂULEȘTI JUD. PRAHOVA

produce o gamă bogată de țesături de in adecvate la îmbrăcăminte, lenjerie de corp și pat, tapițerie, huse.

Cereți la toate magazinele de specialitate **PRODUSELE GARANTATE Intex Păulești.**

PE STOP

LA VOLANUL TRACTORULUI

În peisajul satului, unul dintre vehiculele cel mai frecvent întâlnite este tractorul. Este explicabil, deci, de ce statistica accidentelor în mediul rural înregistrează și tractoriști printre victimele sau vinovații respectivi. Deși poate părea paradoxal, marea majoritate a accidentelor în care sînt implicați tractoriștii nu se petrec pe țările — adică acolo unde tractoarele acționează cea mai mare parte din vreme — ci pe drumurile publice. Oare din ce cauză?

Mulți dintre tractoriști nu au carnet de rutierist (conducător auto) și nu cunosc regulile de circulație. Cu toate acestea, încălcînd prevederile legii, unii dintre ei, după orele de producție, circulă cu tractorul prin mijlocul comunelor, pentru diferite interese personale. Or, cu carnet sau fără, după terminarea obligațiilor de serviciu, tractoristul nu are dreptul de a folosi tractorul pentru astfel de interese. Și nici nu l-ar putea folosi, încălcînd nu numai legea circulației dar și normele socialiste de muncă, dacă factorii de răspundere a întreprinderilor respective și-ar exercita mai atent obligațiile educative și de control.

Organele de miliție au fost puse în repetate rânduri în situația de a lua măsuri împotriva tractoristului Marian Dumitrescu, din brigada a 5-a a I.M.A. Bărcănești, pentru depășiri neregulamentare, nesemnalezări etc., toate acestea petrecîndu-se în timpul frecventelor sale „dispariții” din brigada lui.

În afara intereselor de serviciu se afla și tractoristul Tudor Gheorghe de la I.C.V. Valea Călugărească, atunci cînd a fost sancționat cu 400 de lei amendă pentru conducere sub influența alcoolului. Ion Soare de la I.M.A. Inotești conducea în mod obișnuit sub influența alcoolului. În asemenea împrejurări, avea obiceiul să forțeze poarta la orice oră și să ia tractorul sub privirea îngăduitoare a șefului de brigadă Ion Petre cu care „cîntea” adesea. Amendat de mai multe ori cu cîte 500 de lei, pînă la urmă la sesizările organelor de miliție, întreprinderea l-a retrogradat și la clasa de salarizare.

Din păcate asemenea abateri — ce pot părea unora minore — au cîteodată un sfîrșit tragic. Unde duce lipsa de pază la aceeași I.M.A. Inotești conjugată cu iresponsabilitatea unor tineri arată și pățania de pe 8 noiembrie a.c. a trei elevi tractoriști, Gh. Veghiu, I. Radu și V. Moise. La sugestia primului („haideți la mine la Tătaru că am un vin bun acasă”), cei trei „subtilizează” un tractor din curte și pornesc în expediție. Făcînd diferite ocoluri ca să nu fie observați și urcînd un deal cu viteza a 5-a tractorul s-a răsturnat și expediția s-a terminat la spital.

Circulînd fără carnet pe un tractor neînmatriculat, Vasile Rîstea de la I.A.S. Săhăteni, contrar indicațiilor șefului de brigadă și ale inginerului, a intrat pe drumul public. La o intersecție a șoselei naționale în comuna Albești-Paleologu, neacordînd prioritate, a accidentat două persoane lovînd un scuter.

Tochmai pentru cunoașterea de către tractorist a regulilor de circulație s-a luat măsura ca aceștia, odată cu motorul și conducerea să învețe și normele de circulație pe drumurile publice și în urma unui examen să capete calificare de rutierist. Se constată însă, că deseori, la cursurile urmate de elevii tractoriști se pune mare accent — cum e și firesc — pe cunoașterea tractorului dar se neglijează — considerîndu-se o simplă formalitate — cunoașterea temeinică a normelor de circulație. Din cei 38 de candidați pentru carnet de rutierist prezenți la examen pe 29 septembrie de I.M.A. Bărcănești (director Ion Apostol), 37 au fost aminați pentru necunoașterea regulilor de circulație. Pe 13 septembrie, la reexaminare, din cei 37, promovează doar doi. Oare cum poate fi catalogat „zeul” cu care s-a învățat la această școală? Și situații similare pot fi întâlnite și la școlile din Filipești de Tîrg, Inotești etc. Și atunci să ne mirăm cînd și pentru șoferii experimentați tractoarele constituie deseori „inamicul public nr. 1”?

După ce a făcut o haltă la motelul Cozia, unde a consumat o însemnată cantitate de alcool, trecînd prin comuna Bujoreni-Vilcea, șoferul Miha: Petrenco a făcut o nouă haltă, luînd casa lui Dumitru Buza drept... garaj

de conducere ale cooperativei agricole. La Puchenii Mari și Cocorăști Colț căruțele nu sînt echipate cu felinare.

Să vorbim puțin și despre bicicliști, categorie frecvent întâlnită pe șoselele satelor. Aceștia circulă sub influența alcoolului, sub pretext că „pînă colea n-o fi foc” sau neglijează echipamentul de semnalizare, devenînd niște apariții fantomatice în noapte.

— Anotimpul rece ridică desigur probleme speciale în domeniul circulației.

— Ar fi multe de spus: verificarea atenției a vehiculului, înzestrarea cu echipamentul necesar (faruri pentru ceață, lanțuri, lopată, nisip etc.), o doză și mai mare de prudență aștî din partea conducătorilor de vehicule cît și din partea pietonilor. Într-un cuvînt — respectarea riguroasă a normelor de circulație pe drumurile publice.

NOTAȚII DINTR-UN RAID

Am străbătut, zilele trecute, cele mai importante artere rutiere ale județelor Ilfov, Ialomița și Teleorman. La I.A.S. Schela, am aflat o poveste foarte tristă. Șoferul Lixandru Gheorghe, conducătorul auto-turismului nr. 17-B-865 și-a pierdut viața într-un accident de circulație. Plecase la drum fără a avea lumină la faruri. În mașină se afla și tovarășul inginer șef Gherasim Constantin, și încă 2—3 persoane. Tot pe drumul Cozmești—Siliștea circula cu căruța (fără felinar!) Mihai N. Gheorghe. Și uite-asa, unul cu farurile defecte, altul fără felinar, s-au tamponat.

Sandu Petre, căruțaș, Buturugă Vasile, pieton, Enache Mircea și Solzaru Nistor, bicicliști, și șoferul Popa I. Constantin din comuna Vlad Tepeș — județul Ialomița — s-au gîndit în sinea lor că „de ce să treacă anu, fără să gustăm molanu” și care pe unde a putut, a tras la mîșea. Pe urmă, circula, frate! Cum, însă, ulciorul nu merge de multe ori la... molan, toți au fost sancționați de către organele de miliție. Cînd circuli ca pieton, biciclist, căruțaș sau șofer, lasă paharul de-o parte.

În satul Bechu, comuna Plopti-Slăvițești, județul Teleorman, am găsit în drum autocamionul C.A.P.-ului răsturnat, sacii cu fînă (vreo 60) împrăștiți și vreo 3—4 oameni gemînd de durere. Ce se întîmplase? Șoferul Paul Pirvan, după ce a încercat autovehiculul cu saci, a urcat deasupra vreo 7 persoane, — exact așa cum nu este permis de lege. Pe urmă a tras o dușcă (la cercetări i-a ieșit 0,35 la sută alcool în singe) și a pornit la drum. Angajîndu-se neregulamentar într-o depășire, a răsturnat autocamionul. Și restul vi l-am spus, mai sus.

STÎLPII DIN MIJLOCUL ȘOSELEI

Probabil că ați auzit de noi aștia cîțiva tineri din Ciorani-Prahova. În orice caz ne-ați văzut dacă ați trecut cu mașina prin comună. Ba chiar am stat de vorbă. Că așa sîntem noi: prietenoși și ospitalieri. Nu lăsăm pe nimeni să treacă așa, ca vîntul. Îi oprim ca să mai schimbăm vreo două, trei vorbe. Avem sistemul nostru ca să-i punem frînă. Ne plimbăm sau staționăm prin mijlocul șoselei. În felul acesta nici nu s-ar putea spune despre Buturugeanu, despre Radu sau Pirvu că bat trotuarele toată ziua.

Pe șosea este și spațiu mai mult, este și emoția mai tare. Acolo se cunoaște caracterul omului. Cei lași pier din mijlocul nostru fugînd pe margine, cei curajoși pier uneori din mijlocul nostru pentru a-și face rost de niște haine de ghips. Asta într-un caz fericit, altfel îmbracă direct haine de fag.

Important este că noi sîntem stăpîni pe șosea. Pe Tudor Matei l-au popularizat și la stația de radioficare. Cică se postează ca un stîlp în fața mașinilor. Cine a mai văzut stîlp care să vorbească! Și noi întretînem conversația cu cei de la volan: „Ocolește-mă pe sus”, „Nu vezi bine, că ești șasiu” sau alte expresii „folclorice”.

În orice caz, cine trece prin Ciorani, ne ține minte. Dar nici noi nu uităm mașinile. Mai ales pe aia cu sirena și cu un far pe capotă.

Materiale realizate cu sprijinul DIRECȚIEI CIRCULAȚIEI din INSPECTORATUL GENERAL AL MILITIEI.

O MĂSURĂ NECESARĂ DE PREVEDERE:

ASIGURAREA LA ADAS

Astăzi vom publica unele amănunte cu privire la

ASIGURAREA DE ACCIDENTE

Administrația Asigurărilor de Stat încheie contracte (polițe) de asigurare de accidente, cu persoane în vîrstă de la 16 pînă la 70 de ani inclusiv.

Contractul de asigurare se încheie, la alegerea asiguratului.

a) Pentru sume asigurate fixe și anume 10 000 de lei pentru cazul de invaliditate permanentă totală și 5 000 de lei pentru deces, sau pentru dublul ori triplul acestor sume, pe durata minimă de 3 sau 6 luni, în funcție de profesia (ocupatia) persoanei care se asigură și după felul întreprinderii la care lucrează. Contractul de asigurare se poate încheia și pe durate reprezentînd un multiplu al duratei minime corespunzătoare profesiei, însă nu mai mult de 2 ani.

b) Pentru sume asigurate (nelimitate) convenite cu Administrația Asigurărilor de Stat pe durata de la 1 an pînă la 5 ani inclusiv. Suma asigurată atît pentru invaliditate permanentă totală cît și pentru deces nu poate fi mai mică de 5 000 de lei. Suma asigurată pentru invaliditate permanentă totală poate fi egală sau mai mare decît suma asigurată pentru deces, fără însă a depăși dublul acestei sume.

În baza contractului de asigurare, Administrația Asigurărilor de Stat plătește suma asigurată în caz de invaliditate permanentă totală sau de deces al asiguratului ca urmare a unui accident întîmplat în orice împrejurare în cursul valabilității contractului de asigurare. Dacă invaliditatea permanentă este parțială, ADAS plătește, în limita sumei asigurate pentru invaliditate permanentă totală o cotă din această sumă, corespunzătoare gradului de invaliditate permanentă.

În caz de invaliditate permanentă, suma asigurată se plătește asiguratului; în caz de deces, independent de plățile anterioare pentru invaliditate permanentă, suma asigurată se plătește persoanelor înscrise în poliță.

Primele de asigurare se stabilesc în funcție de profesia și felul întreprinderii în care lucrează asiguratul, de mărimea sumei asigurate și de durata asigurării și se plătesc în modul următor:

● La contractele de asigurare cu sume fixe, în momentul înmînării poliței de asigurare pentru întreaga durată.

● La contractele de asigurare cu sume convenite:

a) în momentul înmînării poliței de asigurare, pentru întreaga durată.

b) în rate anuale, semestriale sau trimestriale, anticipat.

La înmînarea poliței asiguratul achită simultan cea dintîi rată de primă plus o sumă echivalentă cu prima pe două luni: celelalte rate de primă se plătesc în cuantumul și la termenul stabilite în polița de asigurare, iar ultima rată de primă se micșorează cu o sumă echivalentă cu prima pe două luni. Cînd primele se plătesc în rate lunare, pe ultimele două luni nu se mai achită prima.

Cît este valoarea primelor? Foarte mică. Numai cîțiva lei pe lună pentru 1 000 de lei sumă asigurată. Este un argument în plus pentru încheierea unei astfel de asigurări absolut necesare pentru orice loc de muncă.

AUREL CRIȘAN

ÎN PRAGUL ANOTIMPULUI RECE

INTERVIU CU MAIORUL DUMITRU POPA, ȘEFUL SERVICIULUI CIRCULAȚIEI DIN I.M. PRAHOVA.

— Este știut că centrele urbane prezintă o circulație intensă, aglomerată. Ne-ar interesa însă în ce măsură satul pune probleme organelor de circulație.

— Deși la orașe, datorită aglomerării de vehicule circulația este mai dificilă, în ultimele opt luni peste 50 la sută din numărul accidentelor s-au petrecut în mediul rural. În cuprinsul județului nostru, drumurile Ploiești — Mîzîl și Ploiești — Văleni sînt cele pe care se semnalează cele mai multe contravenții.

— Să fie oare întîmplător faptul că tocmai prin aceste locuri există un dezvoltat bazin pomiviticol?

— Fără îndoială că există o strînsă legătură. Consumul de băuturi alcoolice este unul dintre cei mai frecvenți însoțitori ai accidentelor de circulație. Aș vrea să subliniez de la început că datorită muncii de educație duse de organele de miliție nu se pune problema necunoașterii legii circulației de către cei care intră în contravenție. Din păcate nu avem sprijinul unor consilii